

Binau Heinr. Leop. Exaver

**Fædrelands Kierlighed eller den qvæstede
Matros af anden April 1801 Et Fædrelands
Original-Skuespil i et Optog**

Odense
1802

Tillykke med din eBog

Du har modtaget en eBog via **Det Kongelige Biblioteks EOD-service**.

Vi håber, du vil finde den både nyttig og let at anvende. eBogen er leveret til dig som en søgbar PDF-fil, og det giver dig nogle særlige anvendelses-muligheder.

Hvordan du bruger eBogen

Læse på din skærm

Du kan åbne og læse eBogen via din almindelige PDF-reader, der ligeledes giver dig mulighed for at bladere mellem siderne og zoome i teksten.

Udskrive på din printer

Du kan skrive hele – eller enkelte sider af - eBogen ud på din egen printer.

Gemme på din computer

Du kan let gemme eBogen på din private computer, USB-nøgle eller diskette.

Søge tekst

Du kan søge efter ord, dele af ord eller hele sætninger, i eBogen ved at bruge PDF-Reader'ens indbyggede søgefacilitet. Denne finder du ved at klikke på ikonet "Search"  , eller trykke på tastaturknapperne [Ctrl+f].

Kopiere og genbruge tekst

Du kan kopiere tekst fra eBogen ved at klikke på ikonet "Select toolbar"  , indramme den tekst, du ønsker kopieret og trykke på tastaturknapperne [Ctrl+c]. Du indsætter teksten, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Kopiere og genbruge billeder

Du kan kopiere billeder fra eBogen ved at klikke på ikonet "Snapshot Tool"  og indramme billedet, du ønsker kopieret. Du indsætter billedet, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Betingelser for brug

Bruger du eBøger fra Det Kongelige Biblioteks EOD-service accepterer du samtidig de betingelser, der knytter sig til brugen af disse pdf-filer. Den vigtigste af disse betingelser er, at du kun må anvende eBøgerne til personlig ikke-kommerciel brug.

Læs alle betingelserne på <http://books2ebooks.eu/odm/html/kb/da/agb.html>

Fædrelands Kierlighed

eller

Den gængstede Matros
af anden April 1801.

Et

Fædrelands Original-Stuespil

i et Dptog

af

Heinrich Leopold Cræver Binau.

Første Gang opført i Alssens den 28 Julii 1801.

Odense 1802.

Erykt, paa Forfatterens egen Betøftning,
hos S. S e m p e l.

Personeerne.

Belendorfsin , en Underofficers Enke.

Johannes, hendes Søn, et Barn paa 5 Aar.

Herzmann, en Matros med eet Been.

Theatret

forestiller en flet Boelig. — Ved den høire Side et Bord , hvorpaa ligger en Bog og Syetoi. — Paa hver Side en Træstol, paa den ved venstre Side ligger en liden Sabel og Klindt, snitter af Træ. Det er Morgen, og man hører Klokken slaae 5.

Requifiter.

En liden Sabel og Klindt af Træ.

En Drebtaske med Bancosedler.

En Bog.

Et Brev som bliver læst.

To Krykker og et Træbeen.

Syetoi.

En Boutellie rød Viin og to Glas.

Kringler og Vaskesser.

En Morder, hvormed bliver slaaet Klokken 5.



Deres Kongelige Høihed

allerdurchlaughtigste

Kronprinds Frederich,

vores allernaadigste Fyrste og

Tronfølger

tilegnet.

Allerburchlauchtigster Kronprinz!

Allergnädigster Fürst und Herr.

Herr!

Kein Herz das Deinen gleicht,
An Weisheit, Muth und Stärke!
Beschützer Deines Volks,
Erhalter Deiner Werke. —
Hier legt ein Diener, Fürst!
Zu Deinen Füßen nieder;
Ein Denkmahl des Aprils,
Triumphs und Jubel Lieder.
Dich schreckte nicht der Tod!
Du stanst vor Deinen Volcke,
Als Held, gleich Jupiter,
Auf seiner Donnerwolcke!
So wüthent auch die Schaar,
Drang ein mit ihrer Flotte,
Verlohr sich nicht Dein Geist.
Du stanst, und schlugst die Rotte.
Der Feinde Uebermacht,
Dein Heldenherz nicht scheute,
Verwandeltst schrecken Nacht,
In wonnigvolle Freude. —
Der Stolz der Britten sank,
Vor Deinen Waffen nieder.

Dein Muth die Macht bezwang,
Und Hurra hallte wieder!
Von Deiner Großmuth hing,
Ganz ab der Feinde Leben. —
Es war um sie gethan,
Hättst Du ein Winck gegeben.
Dein Volk durch Dich beseelt —
Stand gleich Hermannens Eiche —
Die Rinde war bedeckt,
Von Feinden, Leich bey Leiche.
Der Britte sah in Dir
Und Deinen Götterblicke,
Dem Schützgott Dännemarcks
Und bebte schnell zurücke. —
Beschämt und tief gebeugt,
Sind Nelson, bat um Friede.
Dein Wort brachts dahin,
Weil Du des Bürgens müthe,
Dein Herz die Menschheit liebt,
Du schonest selbst der Feinde,
Die sich zum Untergang,
Für Dännemarck vereinte. —
Benedigungswürdiger Fürst!
In allen Königreichen,
Kein Held ist der so groß,
Mit Dir sey zu vergleichen.
Die Nachwelt staunt auf Dich,
Und Deine edle Thaten.
Du schaffst Dein Volcke Ruh,
Wenn jen in Blute waden. —
Dein Volk das lebt in Dir,
In Dir sind es seyn Glücke,

Verzeih, verzeih auch mir!
Sieh dieß mit holden Blicke. —

Seiner Königlischen Hoheit,
des allerdurchlauchtigsten
Kronprinz,
Allergnädigsten Fürsten und Herrn
Herrn!

unterthänigster Diener

Heinrich Leopold Exaver Binau.

Wohnhaft in Odensee.

Forberetning.

Da de Mindste har Leilighed til at læse Urkund
den eller Staatsbøgerne, og Slaaet den anden Ap
ril paa Kiøbenhavns Rked fornemmelig fortæller
at blive de sildigste Esterkommere til en evig Er
indring, saa er desaarjag et Fædrelands Skuespil
efter den sande Tildragelse, bleven forfærdiget,
hvoraf de sildigste Esterkommere kan see Tildragels
sen, og tillige deres Forsædres uforfærdede Mod og
Tapperhed. — Og er de deri befindende Karakterer
sande Originaler af anden April. — Om et halvt
Seculum ville man neppe mere erindre sig den saa
mærkværdige anden April, eller i det høieste vilde
man sige: Anno 1801 vilde Engellænderne indtage
Kiøbenhavn, men maatte gaae med uforrettet Sag
tilbage. — Dette vilde altsaa ikke forårsage Es
terkommerne den Glæde, som ikke var bekendt med
den sande Tildragelse. — — — Naar de derimod
læser samme siqurlig, saa maae selv det Ønske bliv
ve tilbage hos dem, at have levet i Christian den
Syvendes Tid, og under Frederich, at have fægtet
med for Konge og Fædreland. — Frankrig drev
i den forbigangne Tid, Mangel og Gilotine til
Kamp. — — — Den Danske derimod gik ved
den største Overflodighed frivillig til Fædrelandets
Forsvar. — — Selv den eldste Normand krøb af
sin Tishule, rev sin Bart, strøg Rykkerne af sin
Pande, og spinaede sin Rolle. — — — Glæde
maa det den sildeste Eiterstægt, at see deres Fors
sædres Mod, Troeskab og Tapperhed for Konge
og Fædreland, under Christian den Syvendes

vise og saa faderlige Regiering, og under den tapre Frederichs Anførsel, der overbeviste sit Folk og den overmodige Fiende, at han selv ikke skede Døden, at falde for Folk og Fædreland. Han ydmygede de frygtelige Bøddemænds Melions og Parkers Stolthed, og tvang dem med deres uhyre Flaade af 70 Skibe, Bombardeer og Brandere, med 15 Blokskibe, at nedsænke bestemt deres sædvanlige heroiske Blik i Kiøbenhavns Rhed, og styrpe deres Seil for det danske Mod. — — — Exempel maae det være for de sildeste ægte danske Efterkommere, ligesom deres Førfædre, at elske Konge og Fædreland. — Den som afviger deraf, beslekter sine Førfædres ærefulde Erindring, og forriener ikke det ædle Navn at hede en — Dansk.



1ste Scene.

Belendorfin.

(Kommer ud af Sovestammeret, og seer be-
brøbet ud af Vinduet) En skøn klar Morgen!
der er ingen Skyer paa Himmelen der seer ud
til Storm eller Uveir. — Havet er roelig og
Skipperen spænder Seilet til Toppen af sin
Mast. — Misundelsesværdige Mennesker! —
— Hvorfor er jeg allene udstedt fra al menne-
skelig Glæde? Hvorfor er mit Liv saa fuldt af
Qual, og min Lidelse uden Grundser? — Af!
funde dog mit Hjerte endnubliveroligt — dog,
det er umueligt i denne Verden! — — (Sæt-
ter sig ved Bordet, tager Bogen og læser —
efter en Pause) Hift over Stierne boer en
Gud, der belønner enhver taalmodig Lidende —
— (lukker Bogen i) heller ingen Trøst i den-
ne Bog for mig — ingen Trøst for mit li-
dende Hjerte! — — Tilgiv naadige Him-
mel, tilgiv! min elskede Mands Erindring har
berøbet mig mine Sandser. — — Af Wilhelm,
Wilhelm! — Dit Hjerte føler intet mere, det
sønderknuste en Kanonkugle den anden April —
men mit — mit bløder uophørlig — — U.

retfærdige Skæbne, hvorfor skulle han, iust han blive et Offer? (med bekjæmt Brøst) Rolig mit Herte, rolig, heraa faaer du dog inret Svar. — (gaaer urolig op og ned og sukker) Af! (gaaer til Kammeret og lytter) Nei, min lille Johannes, hans mig uforglemmelige Faders Billede, sover endnu — Hvor rolig og ubekymret han der ligger — — han har glemt sin Fader — — da jeg sagde ham, hans Fader var skudt, saa græd han ikke men spurgte med et stirrende Øjeblik, hvem der havde slået hans Fader ihjel, og da jeg sagde ham det, saa greb han en Stof, løb ud af Døren og skree, jeg vil slåe Engelsmanden ihjel! Af! forgelige Erindring! (sætter sig, tager et Brev ud af Barmen og kysser det) meer end tusinde Gange har jeg læst dig, og saa længe mine Øjne kan see vil jeg læse dig! (læser)

Kjøbenhavn den 2 April om Morgenen Kl. 4.

„Elskede Kone!

„I dette Øieblik blev jeg kommandert til Udens
 „bæckerne paa Fatteriet No. 2 — Jeg kyer
 „ikke Døden, at falde for Fædrelandet er
 „Glæde, det er Pligt — og kun den Tanke at
 „skilles fra dig, forbitter mig denne Glæde,
 „at fald den Velslyst, det er at døe for Konge
 „og Fædreland! falder jeg saa stænk mig en
 „Erindringsstaaer paa min Grav, og denne
 „Taare vil være en Balsam paa mine sønder
 „knuste Been" (høit) Gud! Gud! mit Herte!
 — Af Wilhelm Wilhelm! Million tusinde Taar

rer ere allerede fældede for dig, og med Glæde vilde jeg giennemføre dette Hierte, naar mit Blod kunde heele dine sønderknuste Been og bringe dig igien til Live (læser) „Køs min lille Johannes, og sig ham, at naar jeg er død saa vil Gud og vores gode Konge være hans Fader! — han skal ikke blive andet end Soldat, og døe for Konge og Fædreland, det er den herammeligste og sødeste Død. Lev vel jeg skal bort. — Sees vi ikke mere her, saa sees vi hisset! — Gud belønne din Troeskab og Kierlighed imod mig! — Hvad der smætter mig meest, er at jeg kun kan efterlade dig en sorgelig Erindring om vores Kierlighed — men ingen Formue, forsag ikke, Gud vil hjælpe — Lev vel, og forglem ikke din dig end og i Døden elskende Wilhelm! — (hør) Nes aldrig forglemmer jeg dig! (stikker Brevet igien i Barmen) her skal du blive, og i Graven selv skal du følge mig (Pause) Jeg maae dog nu vække min lille Johannes; han fordriver mig dog mangen sorgelig Time med sine barnagtige Indfald — — (hun gaaer til Døren og Barnet kommer hende i Møde)

2den Scene.

Belendorfin. Johannes.

Belendorfin.

Johannes! er du staaet op allene, og har klædt dig selv paa? —

Johannes.

Ja Moder. —

Belendorfin.

Vil du have Thee min lille Dreng? — —

Johannes.

Nej Moder jeg er ikke tørstig. —

Belendorfin.

Vil du have Smørrebrød, eller en Bakkelse?

Johannes.

En Bakkelse, Moder!

Belendorfin.

Ja, min Son, saa længe jeg har en Skilling, og kan røre mig, saa vil jeg gierne opfylde dine barnlige Ønsker. — Nu skal du og snare i Skole, at du kan lære noget — Dag og Nat vil jeg arbejde, og naar ogsaa jeg er død, og kan ikke give dig mere Brød, saa giver vores gode Konge dig Brød, han giver dig og Sabel og Glindt saa kan du hugge og skyde, for din Faders sidste Villie er dog at du skal ogsaa blive Soldat — — —

Johannes.

Det vil jeg ogsaa, og naar Engelsmanden kommer igien, saa vil jeg slaae ham ihjel. — Og slaaer han mig ihjel, ligesom min Fader, saa giver Kongen ogsaa dig Brød — —

Belendorfin.

(sukker) Gode Dreng, din Skiebne vil vel ikke blive bedre end din Faders var! Gud lade mig ikke opleve det! — See der staaer din Sabel og Glindt, vil du nu ikke lege? — —

Johannes.

(glad) O jo, Sabel og Klindt, Sabel og Klindt! (henter begge) har Kongen sendt mig dem Moder?

Belendorfin.

Nej min, lille Dreng, det har din Fader skaffet dig, endnu den sidste Aften for hans Afreise. — Da han tidlig marscheerte bort sov du endnu, han trykkede dig til sit Hjerte, kysste dig, og jeg vaskede hans Taarer af dine Kinder. — — — Gud! Gud! Kom hid min lille Dreng jeg vil spørnde Sabelen om dig! saa kan du exercere og marschere. (i det hun spørnder Sabelen om ham, og lægger Klindten paa den høire Skulder) Nu leeg min lille Dreng. —

Johannes.

Det er ikke rigtig Moder, Klindten skal være ved den Side, hvor Sabelen sidder. (lægger Klindten paa den anden Side)

Belendorfin.

Jeg troer du har ret, hvem har lært dig det?

Johannes.

Det har Fader.

Belendorfin.

Din Fader? Al! (tørre sine Øine)

Johannes.

Hvorfor græder du Moder? vist fordi min Fader er stød?

Belendorfin.

Det kan du let giette, da du ved min daglige Tale om din Fader, har seet mig saa tit at græde.

Johannes.

Mig skal Kienden vist ikke flyde, for jeg flyder ham først ihjel. —

Belendorfin.

Det kommer an paa Lykken, min lille Johannes! Nu leeg nu med din Glindt, og syng mig din Pvisang til, Vi spare ei Skud, men Skud paa Skud! Jeg maae nu arbeide at vi kan faae Brød. (Sætter sig til at arbeide)

Johannes.

Du er en god Moder, arbeid du kun (leer med Glindten og kommanderer) færdig, læg an! for! Puf! (glad, Moder! Moder! der ligger Engelsmanden, der har skudt min Fader! — See, see, hvor han sparker, hvor han vælser sig i Blod, Hahaha! (springer omkring) det var godt! det var godt!

Belendorfin.

Gud! Hvilket Indfald! Hvor hans barnagtige Fantasi henriver ham — hvor hans Drenge tindre af Glæde! Hænnen maae være sød —

Johannes.

(glad) Nu er han død, Moder! nu er han død! Hahaha! — — —

Belendorfin.

Lad ham være levende eller død, saa har han berøvet dig din Fader, og mig min Kone!

Af! jeg gider ikke tænkt mere derpaa! — det forvirrer mine Sandser. — Korhen sad jeg her og arbejdede for Regimentet, mine Timer forsvandt i Glæde som Minutter — — Min Wilhelm sad her hos mig, og røgede en Pipe Tobak — — Nu sidder jeg her ogsaa — kom! kom! min lille Dreng og kys mig.

Johannes.

Ja Moder, strax (kæsser hende)

Belendorfin.

Send mig nu den Livsang, at jeg kan komme paa andre Tanker saa skal du faae en Bækkelse.

Johannes.

(singer) Vi spare ei Krud

men Skud paa Skud

Vi sende vor Fiende Dødens Kugl!

Belendorfin.

Godt min lille Johannes. Nu maae jeg ogsaa holde mit Ord, og hente dig en Bækkelse, leeg du nu saa længe jeg kommer strax igen.

Johannes.

Jeg vil gaae med, Moder.

Belendorfin.

Nej min gode Dreng, bliv her. Naar du gaaer med, saa forsinkes det mig saa længe, og jeg maae være færdig til Middag med den Skjorte, at vi kan faae noget at spise til Aften. Fem Skilling er min hele Rigdom. Jeg er her strax igen. — Din Moder er død — og Af! jeg føler det, snart har du heller ingen

Moder mere! (staaer op) saa er du ganske forladt — saa maae du ud iblant Fremmede — og hvorledes disse vil omgaaes dig, det veed Gud? — Gud lade mig dog leve saa længe at du kan lukke mine Øine til (hun trykker ham til sit Bryst og græder) Gud! Menneskets Liv er dog fuldt af Qual! — Naar jeg ingen Barn havde, saa vilde Doden være en Velgiering for mig — men nu er denne ogsaa straf, som for mig! — Man veed vel hvor det gaaer med et fader- og moderløst Barn, det bliver stød af en Krog i en anden, ofte værre end en Hund, skal jeg ogsaa døe Johannes? naar jeg er død, saa faaer du ingen Bakkelse meer —

Johannes.

(græder) Nej Moder du maae ikke døe!

Belendorfin.

Grød ikke mit Barn, Gud vil gjøre alting got. — Der har du Sukker, jeg kommer strax igjen (giver ham et Stykke Sukker, gaaer til Gadedøren og seer for ongefær ud af Vinduet) Ak! Gud! der gaaer en Matros, og har kun eet Been. Det har han vist ogsaa mistet i Slaget den anden April. — Gud! naar jeg nu var riig, ja han maae tage til Tasse — til Johannes har jeg endnu lidt Suppe til Middag, og jeg kan nok sulte til Aften. Det er en Ulykkelig, jeg vil falde paa ham (raaber ud af Vinduet) Gode Ven, vil han ikke være saa god at komme herind et Dieblif? — --

Herzmann.

(uden for) O ja, det kan jeg sige.

Belendorfin.

Han kommer, hans Mine forraader ikke hans Ulykke at han har mistet et Been. — —

3 d i e S c e n e .

Belendorfin. Johannes. Herzmänn.

Herzmänn.

(Med to Krykker, og et Træbeen. Hans Spil ligner en almindelig Seemands Væsen, og beholder bestandig Hatten paa) God Dag min gode Kone, nu her er jeg, hvad staaer til Tjeneste?

Belendorfin.

(Sætter en Stool til ham) Vil han ikke være saa god at sætte sig ned.

Herzmänn.

Tak skal hun have min fiere Kone. Ja, ja, jeg kan sagtens sætte mig, men jeg kan og staae. Hun mener fordi jeg har kun eet Been, men det skader ikke, mit Træbeen er ti Gange bedre end det andet, for naar det gaaer i Stykker, saa kan jeg lade mig gjøre et andet, Ha ha ha! (Sætter sig)

Belendorfin.

Min Gud! hvor kan han være saa fornøiet ved sin Ulykke?

Herzmänn.

Ulykke! at miste sine Lemmer for Kongen og Kædrenelandet det er ingen Ulykke, det er Lykke, og Gud takker jeg for dette Cretean, havde jeg hundrede Been og hundrede Hoveder saa

gav jeg dem alle med Glæde hen for Fædrelandets Vel! mit Døie har ingen større Glæde, end naar jeg seer paa mit Erabehn — — — Og da takker jeg Gud uophørlig, at det traadte mig, og ikke vores gode Frederich! Denne unge Helt trængte sig frem paa de farligste Steder, og viste sit Folk og den overmodige Fiende, at han selv ikke skede Døden, men vovede sit Liv for Fæder og Folk! — Han var paa Basterierne meget mere i Trængsel, end vi paa Bloksbæne. — Denne ædle Helt havde ogsaa den Glæde, som den tilkommende Landsfader, at see sit Folk staae lige saa uroffelig, som Frederich den IV fordmum saae det. — De overmodige Britter havde glemt de Danskes store Krige og udviste Tapperhed under Dronning Margrethe, Frederich den IV og Christian den IV eller troede maaskee det danske Mod var uddød; men de tog Feil, det havde kun slumret, for at opvaagne desto frygteligere! der var Ingen under den danske Krone, som jo væbnede sig med Glæde, og selv den ældste Normand steg sin Bart, rev Knæene af sin Pande og modig sværgede sin Kælle.

Belendorfin.

Han var altsaa med i Slaget den 2 April?

Herzmann.

Ja min Fiel det var jeg! — Jeg har lugtet engelst Krudt, men det sinker som Fanden! De har saa meget Svovel deriblandt og det

gør de med Flid, for det skal give megen Damp, og betage En Luften. — — Fem Dage og Natter kom jeg ikke fra Blokskibet — Jeg skulde ligesom de Andre afløses; men jeg havde ingen Lust, jeg vilde først see Engelsmanden i Vinene, og hilse ham en god Dag, med Kanonen, Tiden blev os forbandet lang, for Fienden lurede saa længe indtil Vinden drev til Landet — Jeg og min Søn drak en Dram og tænkte ikke paa Eavn — —

Belendorfin.

Har han en Søn? og hvor er han nu?

Herzmann.

Han er i Kiøbenhavn. — — —

Belendorfin.

Hvorfor har han ham ikke med sig?

Herzmann.

Han vilde ikke gaae med; han elskede Kongen og Fædrelandet mere end mig, og blev i Kiøbenhavn, det er mig og fierere end 100000 Rd. Vi var begaae paa eet Blokskib, han var ved den anden, og jeg ved den femte Kanon.

Belendorfin.

Hvor gammel er hans Søn?

Herzmann.

Den Dag Slaget stod, som var den anden April, var han 14 Aar og 5 Dage. —

Belendorfin.

Saa er han nu — — —

Herzmann.

Ikke mere end 14 Aar og 5 Dage. —

Belendorfin.

Han er dog vel ikke død?

Herzmann.

(smilende) Ja saa en Emule død er han. —

En Kanonkugle gik ham igiennem Maven, og den Wille var ham for stoer, han styrtede, og i det han faldt strækkede han sine Arme ud efter mig, jeg raabte til ham — Gaer vel — og stillede min Kanon imod Nelsons Skib, jeg gjorde et Bandskud i Underrummet, og det havde god Virkning, thi kort efter pompede de Karle alt hvad de kunde! Admiralskibet blev vendt, og en af Nelsons Kanonkugler gjorde mit høire Been en Bisit, man vilde bringe mig til Landet, men jeg lod mig forbinde, og blev til Historien var til Ende. — —

Belendorfin.

Der er vel falden mange af vore Folk? —

Herzmann.

Hvor der bliver tæmret falder Spanner. —

Det var heller ingen Kunst, vi tænkte paa intet mindre end Krig. — De Engelske var og ti Gange stærkere end vi, desuden seilede Engellænderne, og vi sad fast med Blokflibene, de skød med Glas og Potteskaar paa os, og derved ilde tilredte vore Ansigter og vore Klæder, og dog har Engellænderne tabt langt flere Folk end vi, Nelson lod to Gange hente friske Dropper paa sine Skibe. Og Guden taemig! havde vores store og ædelmodige menneskekierlige Konge, og Frederich ikke været, saa var ingen Engellænder kommet mere tilbage; men vi havde af engelske Been, gjort en Dæmning over Sundet; men saa gav Engellænderne vores saa ædelmodige Konge, der heller tilgiver end straffer, gode Ord, og denne ædelmodige Monark tilgav sin Fiende, og skænkede ham Liv og Frihed, og lod endda de bleserte Fiendtlige forbinde og forflegge, det var ædelmodigt, det var Menneskekierlighed. Ha! ha! ha! latterlig saae det ud da Engellænderne ganske i al Stilhed, sex og sex Skibe igien afseilede, ligesom Rattene der har forbrændt sig Lapperne.

Belendorfin.

Men min Gud! hvor er Engellænderne kommet igennem Sundet.

Herzmann.

(smilende) Fordi vi har intet at befale paa hiin Side Sundet, og selvfølgelig havde hverken Folk eller Batterier der, paa den Maade blev

Det dem muelig at slippe igiennem, ellers ikke.
— Engellænderne seilede tre og tre Skibesammen, og holdt dem saa tæt som muelig til den Side, hvor de vidste de kunde være skudfri. Sundet er 12000 Skridt bredt, og en Kanonkugle har paa 4000 Skridt sin Last, naar hun skal gjøre sin Virkning —

Belendorfin.

Hvad var dog Anledningen til denne ufor-
modede Krig?

Herzmann.

Ja min fiere Kone, den rette Grund til det, vedder kun Kongen og den hies Regjering. Hvad man saa hist og her, har hørt tale derom, er, at Engellænderne vilde trække vort Hof ind med i deres Planer, og da de fik et afslaaende Svar, saa søgte de Leilighed til at overfalde os men de blev dygtig hilsede — —

Belendorfin.

Gud skee Tak at Krigen blev saa hastig endt!

Herzmann.

Ja, vi gjorde vore Sager fort og godt; vi borede ti fiendtlige Skibe i Grund, sloa Fjenden og forjog ham, Nelson havde gjort sine Folk vis, at det vilde kun blive en Times Arbejde, med at tage Kiøbenhavn i Besiddelse, men Engellænderne som slap derfra, blev overbevist om, at Nelson med Collega har lært

for dem. Efter en tre Timers haard Kægtning, sank det engelske Mod, hvorimod vores tiltog med hvert Dieblif, havde vi fundet, saa havde vi gierne i Forbittrelsens Dieblif, huffet dem alle i tusinde Stykker.

Belendorfin.

Altsaa er hans Son død, det undrer mig, at saadant et Barn er bleven indfaldet — —

Herrmann.

Gud skee Tak at han er død for Fædrelandet! Han var min eneste Son, og Gud veed, jeg havde revet alle Haar af mit Hoved, hvis han ved Doctor eller Apotheker var stikket iden anden Verden; og var hverken jeg eller min Son indfaldet, for jeg har stient Kongen i 16 Aar, og var ogsaa med i den sidste Svenske Krig. — Endelig døde min gamle Moder, jeg maatte da hjem og tage mig en Kone, hun døde ogsaa for mig i den første Barselseng, og jeg opdrog selv min Dreng efter min Kones Død. Nu kom den Efterretning at Fædrelandet blev truet med Fare. Frijs, sagde jeg til min Son, Fiender vil oversalde vores gode Konge og Fædreland! om en Time hold dig færdig, paa din Byndel vi vil til Kiøbenhavn. Hiertot sprang i Livet paa Drengen af Glæde! Han fløi ud af Døren, og i fem Minutter var han færdig, vi forlod vor Hytte, og ilede til Kiøbenhavn — — da jeg meldte mig spurgte man mig hvad jeg vilde, da jeg ikke var med

paa Lysten; Ih! hvad Liste! var mit Svær, en ægte Danst lader sig ikke falde til Fædrelandets Forsvar. — Jeg kommer med min Søn, for at sætte og døe for Fædrelandet. Man tørrede sig Øinene, og jeg og min Søn gik paa et Bløfiskib, min Søn var saa lykkelig at døe for Fædrelandet (ærgert) og jeg — jeg — løber endnu herom —

Belendorfin.

Al! Gud! hans Fortælling rører mig; Han er gammel og vores gode Konge saa naadig, og har han tjent Kongen og Fædrelandet saa troe, vores menneskekierlige Kronprinds lader sig jo tale af ethvert Barn, det kostede ham kun et Ord saa kom han vist i et Hospital. —

Herzmann.

Hospital! Nej vel er jeg gammel, men endnu ikke saa gammel, at jeg jo endnu kunde slaae med, isald Fædrelandet igien kom i Fare. Og skulde jeg af Alder og Svaghed ikke mere kunde sætte, saa vilde jeg kaste mig i Veien for de der flygtede, og førend de flygtede, skulde de først søndertræde mig gamle Drm.

Belendorfin.

(græder) Min kære Mand — her har jeg fire Skilling — gierne gav jeg ham mere — tag til Takke, det kommer af et godt Hierte, det er min hele Formue. — Nu — hvorfor seer han saa paa mig? jeg har ved Gud ikke

meer! I Eftermiddag kan jeg maaskee give ham noget mere, naar jeg bliver færdig med mit Arbeid (trykker ham Pengene i Haanden)

Herzmann.

(tørter sine Øine) Hvad! Saarer! — Nu velkommen Kammerader — det er de første i mit Liv! — Hun vil give det sidste bort, og maaskee sulte med hendes Barn. — Det er ædelt tænkt, og det smelter mig mere, end om jeg mistede ti Been! — (hoit i det han trykker hende Pengene i Haanden) Her gode Kone, tag hun hendes fire Skilling tilbage, og Gud velsigne samme, at de maae blive til lige saa mange tusinde. — — Jeg behøver ingen Penge, jeg har Gud skee Lov! mere end jeg behøver. — Men hvem er hendes Mand, eller hvem var hendes Mand?

Belendorfin.

En bedrøvet Erindring! min Mand var Underofficer og faldt i Slaget den anden April.

Herzmann.

(ganske ude af sig selv af Glæde) Hvad! hun en Soldaterkone? Hendes Mand er falden den anden April for Fædrelandet? tusind Tak gode Gud at du bragte mig herhid! (til Barnet i det han kysser ham og trykker ham til sit Hierte) du en Soldatersøn! Kom til mit Hierte Kammerat. Du mistede din Fader, og jeg min Søn. Lad os forenede takke Gud, at han

har værdisget os denne Naade, at have leveret
et Offer til Fædrelandets Vel! du har ingen
Fader, og jeg har ingen Søn—Nu nu, maa-
ske, maaſke—jeg har vel kun eet Been—og
det—dog, man kan ikke vide det—Hør hun go-
de Røne, jeg maae bede hende om Noget.
Hun har to Been, som jeg ſeer, og jeg har
kun eet (tager en Bancoſedel af ſin Brevtaſke)
Jeg er ſaa ude af mig ſelv af Glæde, her har
hun en Livrigsdaiers Sedel, ſtrax herved er et
Wiinhuus, hent hun af den bedste røde Vin,
ſaa meget hun vil, og noget at ſpiſe til. Vi
ſkal drikke et Glas Vin med hverandre.

Belendorffin.

Min kære Mand, jeg vilde gjerne hente ham
Vin, men man veed at jeg lever i den ſørſte
Rødtørſtighed — og

Herzmann.

Ja, ja, jeg forſtaaer hende. Der er intet
ſærligere end Menneskets Tunge—(ſtaaer op)
Jeg kommer ſtrax igien (til Barnet) Kom gaar
med Kammerat. Vil du?

Johannes.

Ja, jeg vil gaar med, Gamle.

Herzmann.

Sat ſkal du have, er jeg dog ikke ſaa for-
noiet i Dag, ſom da jeg ſaa Engelsmanden

atlokere paa os! Kom Kammerat! (Singer i
det han gaar bort)

Vi sætte ei Krud
men Skud paa Skud
Vi sendte de Engelse Dødens Bud.

(gaar med Barnet)

4de Scene. Belendorfin alene.

Belendorfin.

Det er en besynderlig Mand; Hans Raske
er oprigtig og ærlig Jeg maae dog gaar til
Vinduet han er min Johannes saa god og
han har ingen Børn mere, jeg frygter han kun-
de gaar bort med ham! (seer bestandig ud af
Vinduet) Han har dog betlet sig temmelig Pen-
ge sammen. Saadan Art Fattige er meget be-
dre faren, end som en anden der klammer sig
ved at betle. Disse leve gor og uden Besym-
ring, hvorimod vi andre Huusarme leve i
Kummer og Elendighed, og henjamrer vore
savnlose Nætter! Ak! det er dog ogsaa godt,
at der findes ædle Siæle, der understøtte de
Ulykkelige. Ha! der kommer han igjen; Hvor
min lille Johannes springer glad ved hans
Haand, som om han gik med sin Fader.

5te Scene.

Herzmann. Johannes. Belendorfin.

Herzmann.

Nu! her er vi igien. Vil hun nu være saa god, at sætte Bordet her midt paa Gulvet; man sidder her bedre end der ved Bækken, mine fice Been incommoderer mig, ellers vilde jeg selv gøre det.

Belendorfin

O jo! ret gierne (hun sætter Bord og Stole hen) Nu sæt sig ned.

Herzmann.

Saf skal hun have (han tager Wiinflaske, Glas og Krimler op af Kommen og sætter det paa Bordet, hun sætter sig ved hoire Side og han ved venstre, og Barnet gaar omkring og leger ved Herzmann) Nu vil vi drikke engang. Ja hvad vilde jeg? Uha! Nu falder det mig ind. Vil hun ikke være saa god at skylle Glasene, de ere ikke rene; Wiinskiænkeren har tænkt, at de vare rene nok for en Matros, der er ingen, der bliver mindre agtet i Verden end som en simpel Krigsmand — det hedder, det er et gemeent Menneske — men den, som gaar Døden i Møde for Fædrelandet, er intet gemeent Menneske! Vores Frederich har ingen større Glæde, end naar han seer sit Krigsfolk om sig, men han veed og, at han er elsket af Alle, og Enhver gif gierne med

Glæde igiennem Tiden for ham (han rækker hende Glassene) vil hun være saa god?

Belendorfin.

O ja! ret gierne. (tager Glassene og gaaer)

6te Scene.

Herzmann. Johannes.

Herzmann.

Kom hid Kammerat og kys mig.

Johannes.

(kysser ham) Du din Stiak siffer, Gamle!

Herzmann.

Det skader ikke Kammerat, du faaer ogsaa Stiag med Tiden, du er en hellig Dreng, og din Moder en smuk Kone, vagtet man læser Rummer og Græmmelse i hendes Ansigt — — (for sig selv) Jeg troer gamle Herzmann, ifald det kan være, forstaaer sig, at du bliver med samt dit Træbeen en Nar! vil du have Kringler, Kammerat.

Johannes.

Ja jeg vil gierne have Kringler.

Herzmann.

(giver ham Kringler) der har du Kammerat (for sig selv) den Kone er fattig; men hun er ærefier, og det gefalder mig (tager en Banco-

sedel af sin Brevtaske og lægger paa Bordet under hendes Syesoi) en Bagaet for det første en 25 Rd. De fleste Mennesker naar de give noget bort, saa gjør de ligesom Hensene, der tagler — naar de har gjort et Vg, naar vores Frederich seer en gammel Soldat paa sit Elot, saa siger han strax lad den Soldat vie, han giver ham da enten strax et Par Banco-sedler selv, eller sender dem paa Dieblikket ved sin Adjutant, og taler ikke mere derom; Ja, der er kun ogsaa een Frederich! — — (til Earnet) Hør Johannes, vil du have mig til din Fader?

Johannes.

Ja jeg vil; men har du flere Kringler?

Herzmann.

J Mængde! saa mange du vil have skal du faae; men saa maae du ogsaa reise med mig.

Johannes.

Reiser Moder ogsaa med?

Herzmann.

(leer) Det forstaaer sig, hende har jeg lige saa gierne med som dig — Ha! ha! ha! —

7 d-e Scene.

Belendorfin. Forrige.

Belendorfin.

Der er Glassene, min kære Mand, lad der
nu smage ham vel!

Herzmann.

Jeg takker hende min gode Kone. Nu, vil
hun ikke være saa god at skænke, af Truentini-
merhaand smager det best.

Belendorfin.

Han spørger gode Ven. — Jeg veed ikke
hvor han kan være saa munter, da han har
mistet sin eneste Søn, min Mands Billede
staaer mig altid for Næsen. — Af! — —

Herzmann.

Af hist! Af her! tak hun Gud, at hendes
Mands Liv har fundet nyttes Fædrelandet!
Lad hun de Døde hvile, og lev hun med de
Levende (skænker i) nu lystig! det første Glas
for vores gode Konges og Frederichs høie Vel
(de staaer op og skinker med Glassene, Herzmann
tager Hatten af og de drikke).

Belendorfin.

Gud velsigne begge! og give os altid Fred
og Ro!

Herzmann.

Vi søger aldrig Krig, og vores gode Konge og Frederich holder Freden vedlige saa lange de kan — Vi berøver ingen en Haandbred Land — men hvem der saa vil berøbe os, ham viser vi at vi vide at doe for Kongen og Fædreland med Hæder. Ingen Monark er saa sparsom med Menneskeblod, som vores Christian den Syvende, derfor er vi og, Gaummel og Ung altid beredt, til at fugte de Fiender, der vil forstyrre vores Roe, eller at doe. Frankerig drev (til den Tid) Mangel og den forbandede Gilotine til Kamp. — Vi derimod gif ved den største Overflodighed, frivillig til Fædrelandets Forsvar, og selv den ældste Mand tog Spaden i Haanden, og ventede frimodig paa Fienden. — Uforglemmelig Roes er det for os, at vi har ydmyget de stolte Wandmand Nelson og Parker — og tvungen dem til at nedsanke deres ellers altid til Seier vante heroiske Blis i Kiøbenhavns Rhede, og stryge deres Seil for det danske Mod — — — Nelson og Parker disse gamle feiervante Krigere, saae med Forundring Dannemarks unge Helt i Spidsen for sit Folk — og vigede tilbage. — Disse saa frygtelige Seemand troede, at naar vi herte deres Navne og saaderes uhyre Flaade af mere end 70 Skibe, Bombardeers og Brandere, saa skulde vi have og overgive os. Men vi loe dem ud, slog dem, og lod dem af Barmhjerlighed løbe Ganden i Vold. Hahaha!

(synger) Mel. Vi spare ei Krud.

Med Glæde jeg tænker paa anden April,
og paa det Klokkeslag aarte,
da seiled de stolte Britter herind,
dog Danstes Med dem foragtet.

Vi alle en Mand,
raabte paa Stand,
For Christian og Frederich vi sriber!

2.

Saa stoer og var den Overmagt,
saa trodsede vi dog Faren,
vi styede ikke Dødens Magt,
ei heller Fiendens Skare.

Vi alle en Mand
raabte paa Stand,
For Konge og Fædreland vi dødes!

3.

Tre Engellske seilede om et Mioskib,
med den stærkligste Hyren! —

Vi stode som Mand, de stode med Skaar, —
tænk hvad for afskyelig Uhyrer!

Vi alle en Mand,
raabte paa Stand,
For Brødre og Fædreland vi falber.

4.

Den Svælgeregn var frygtelig,
for Slaver og ikke for Danske. —
Vi fægted uopholdelig,
og med den inderligste Bestræben,
saa vores Blod,
ved den Tribut
befriet Fædrelands Røver!

5.

Mangfoldige faldt af os derhen,
i uforglemmelig Slummer!
De faldt i Gud for Fædrelands Gævinst,
for Ære og hviler uden Kummer
deres sidste Ord,
var hjælp eder Gud
seire over Danneemarks Fiender! —

6.

Det strængede vores Iver an, —
Vi stred med fornyede Kræfter,
saa flygted den stolte Engelsmand; —
Vi stod ham modig efter, —
Han flygtede hen,
Hævn var vor Len,
For vores falne Bredre! —

7.

Misundellessværd er saadan Død,
for Faderland at falde,
o denne Raade giv mig Gud,
lad mig den Roes erholde,
lad og dette Hierte,
briste med Smerte,
saa er og jeg at misunde! —

8.

Kun Fred og Roe og Eenighed,
er al vor Bestræben,
dog er vi og til Strid bered,
vi ei for Fiender bæver.
Hurra! Hurra!
Hurra! Hurra!
leve skal alle Danske!

(i det han tager Glasset og drikker)

Ha! det har smagt! — — —

Belendorfin.

Det maae vel smage, at drikke paa saaædel
en Nations Velgaaende! — — — Min Mand
har han nok ikke fiende?

Herzmann.

Det troer jeg sværtig, for jeg var kun paa Blotfibene og ikke paa Batterierne. — Hvad hedde hendes Mand? —

Belendorfin.

Wilhelm Christian Belendorf — han var en Præsteson.

Herzmann.

Rei hans Navn er mig ubekendt — (seer sig om) Ja fiere Kone, hvor staaer det — hun har vel ikke meget til beste?

Belendorfin.

Vores gode Konge giver mig en liden Pension, og saa syer og spinder jeg, for at ernære mig og min lille Johannes.

Herzmann.

Og det er vel kummerlig nok, for jeg seer det af hendes Møbler, at her er ikke meget til Besje. —

Belendorfin.

Af min fiere Mand, jeg var i ganske god Stand, og havde mere end jeg behovede! —

men da min Mand fik Ordre at marschere, saa laante jeg ti Rigsdaler af vor Vert, og gav ham med paa Reisen, — da Verten nu horte min Mand var skudt, saa tog han alting bort til sin Betaling.

Herzmann.

(Opbragt) tog hende alting bort (Springer op) hvor er den forbandede Skurk (han jitrer af Brede).

Belendorfin.

Min Gud! hvad feilerham, min fiere Mand? han forkrækter mig, hans Dine ruller frygtelig —

Herzmann.

(i samme Tone) Hvor er Verten?

Belendorfin.

Jeg begriber ikke — hvad vil han Verten

Herzmann.

Jeg vil slaae Hierneskallen i Stykker paa den Hund, med min Krykke eller mit Træbeen, og skulde jeg i Morgen miste mit Hoved — — Saaledes at behandle en Soldaterenke, hvis Mand har blødt for Fædrelandet, imedens den

Sturk har pleiet sig bag Kaffelsoonen! Død og Helvede! hvor finder jeg ham? —

Belenborfin.

Verolige sig bedste Mand, Berten er død for 14 Dage siden.

Herzmann.

Død! død! saa er den Hund undgaet min Havn! men en Dansk var han ikke.

Belenborfin.

Af jo, det var en Landsmand.

Herzmann.

Nej! for Dievelen nej! det var ingen Dansk, saa nederdragtig tænker ingen Dansk — — Det var en forbandet Bastard! sætter sig skænker i og drikker, ganske sagtnodig) Tilgiv fiere Kone at Breden har overilet mig, jeg kan ingen Sturkestrøger lide — —

Johannes.

Er du vred Gamle? —

Herzmann.

(lystlig som fra Begyndelsen) Nej, min lille Dreng, jeg er ikke vred.

Belendorfin.

Jeg beklager, at jeg paa en uskysdig Maade
har forvoldt ham Værgelse — havde jeg kun
det tænkt — at — —

Herzmann.

Ej hvad beklage! Engang Værgelse iblant er
sundt, det giver Forandring i Blodet — —
Hahaha! Dog, at komme til vores forrige Ma-
terie — det staaer altsaa ikke for det bedste med
hende?

Belendorfin.

Man maae være tilfreds med sin Skæbne.
Vilde Gud at min Vilhelm levede endnu —
og om han og var en Krabbling

Herzmann.

At ønske umuelige Ting tiere Sone kan ikke
hielpe for sig) ja gamle Herzmann forsøg din
Lukke Hahaha! (høit) Hor hun jeg vidste —
et Middel — hvorved hendes og hendes Børns
Omstændigheder ganske kunde forbedres — naar
— naar — hun — (for sig) Guden taemig
for Fienden var jeg ikke bange, og nu stoder
jeg gamle Mar, og kan ikke lukke Munden op
for et Fruentimmer! (høit) vilde hun vel —
jeg — jeg — er en gammel Knaft — men

— og (for sig) det vil Tanden tage mig ikke herud! —

Belendorfin.

(for sig) Hvad mon han vil — — (høit) hvad feiler ham gode Ven? han sidder med engang saa i Tanker. —

Herzmann.

Ja jeg troer Fienden har demontereet min Kanon! Ja, jeg er vel en gammel Knast, har ogsaa kun eet Been — men — men mit Hjerte er endnu friskt — hvad — hvad — siger hun dertil?

Belendorfin.

Hvad skal jeg sige dertil gode Ven? at han har havt den Ulykke at miste et Been, er vist en Ulykke; men det gjør ham Ære, da han har mistet det i Fædrelandets Tjeneste, Alderen trykker ham endnu ikke saa stærk, og som det lader, saa har han at leve af.

Herzmann.

Ja! jeg har en Gaard, der i gode Tider har kostet 15000 Rd., jeg forlod samme af Nærighed for Fædrelandet, — der er ingen Gæld paa den. — Jeg har siden den Tid reist

fra eet Sted til det andet, og besøgt Krigs-
kammerater, jeg veed altsaa ikke, hvorledes det
nu staaer paa min Gaard — Jeg vil nu hjem
— men — jeg har hverken Kone eller Barn,
og jeg frygter Tiden vil blive mig lang! Hvor
— længe lever jeg vist ikke mere — og — og
— hvad siger hun dertil?

Belendorfin.

Mit Raad var han skulde tage sig en gam-
melagtig Kone og leve i Ro — —

Herzmann.

(for sig) Hun vil ikke bide paa, eller hun
forstaaer mig ikke (høit) Ja, ja, hendes Raad
er ret godt — og veed jeg at en Pige paa 16
Aar ikke var mig tienslig for saa vilde det gaae
den gamle Herzmann med eet Veen Guds er-
barmelig! men alt for gammel staaer mig ikke
heller an, for de knurrer altid — og jeg er
gjerne lystig. — Jeg er i min Klasse en riig
Mand, og jeg vilde gjerne have en Kone, der
takke mig for sin Lykke. — Jeg vil have en
Kone — en fattig Kone — en ulykkelig Kone
— jeg vil have en Kone — en Kone — saa
— saa — som hun er; (for sig) nu kom det
endelig herud (høit) Nu hvad siger hundertil?—

Belendorfin.

(forlegen) Min kære Mand — jeg — jeg
er ganske rørt af hans Godhed — men —

Herzmann.

(glød) Hvad! hun er rørt? — Victoria?
Saa snart som Kruentimrene bliver rørt — saa
er alt overvunden! hvad siger hun dertil.

Belendorfin.

Jeg ønskede jeg kunde giere mig hans Gode-
hed værdig — men min Wilhelm

Herzmann.

Er død, og bliver hende til Befald ikke me-
re levende, og maae det glæde ham at vide sin
Kone og Barn lykkelig. Jeg lever ikke længe
mere, og saa har hun alt hvad jeg har, og
saa er den lille Johannes og lykkelig — og
vil Drengen saa ikke være Soldat, saa bringer
Gaarden saa meget ind, at han kan lade sig
titulere som Kammerraad eller Kancellieraad.
(til Barnet) Vil du have mig til din Fader?

Johannes.

Ja jeg vil.

Herzmann.

(glød) Ser hun, han vil, han vil, giv mig
hendes Haand, og jeg henter strax en Procura-
tor, og lader hende Alting tilskrive, og i
Morgen reiser vi med Extrapost til min Gaard
og paa Søndag skal Præsten sige Amen — og
saa længe Gud lader os leve, vil vi enhver an-

den April holde en Bededag, og begræbe vores
faldne Brødre! Nu frist, giv mig hendes
Haand, at vi kan gesvindt blive færdig — —

Belendorfin.

Det er' mig ikke muelig gode Mand! —

Herzmann.

Ikke muelig! hader hun mig da?

Belendorfin.

Det var Synd at hade saa ædel en Mand —

Herzmann.

Nu, naar hun ikke kan gifte sig med mig
af egen Kierlighed, saa gift sig med mig af
Kierlighed for Fædrelandet. Jeg kan ikke næg-
te, jeg vilde endnu gierne see en lille Herzmann
for jeg døde — Hun maae jo ogsaa gjøre no-
get for Fædrelandet. — —

Belendorfin.

Beste Mand, qvæl mig ikke længer! Jeg kan
ikke, jeg kan ikke — mit Hjerte bløder endnu
over min Wilhelms Død! — Jeg vil gierne
qvæle mig for at ernære mit Barn! — og
naar jeg ikke mere kan, saa vil Gud og Kon-
gen sørge for ham. Min Johannes er sin Fa-
ders Billede, og døer vist lige saa villig og

glad for sin Konges søn hans Fader gjorde. Jeg er oprigtig, og om det var en Prinds der forlangte mig, saa gif jeg dog heller til Døden end til Alteret! ved Gud det er sandt! — —

Herrmann.

I nu saa maae jeg ogsaa finde mig deri — det er og uden Forskiel om jeg seer en lille Herrmann eller ikke — da hun altsaa ikke vil have mig til Mand, saa skal hun i det mindste have mig til Ven. — Hendes Mand døde for Kædrelandet og jeg vil vide hende og hendes Barn lykkelig — her altsaa min uforanderlige Willie, jeg vil nu strax hente en Procurator (til Barnet) og du skal være min Universalarving (til Belendorfin) vil hun reise med mig til min Gaard skal det være mig klart — troer hun mig ikke kan hun ogsaa blive her, og hun skal hvert Aar med hendes Barn have 300 Rd. af mig, og naar jeg dør, saa vær hun en retskaffen Formynderinde for hendes Son (tager Brevbogen og lægger Bancoedler paa Bordet) der er de første 300 Rd. forud — da jeg gif hienne fra med min Son skal jeg 300 Rd. til mig, og disse var bestemt, ifald jeg faldt i Slaget, for dem, der holde dem i oprest. — Nu påk Sedlerne påk, og til i Morgen har hun Tid at betænke sig, om hun vil reise med eller ikke — — —

Belendorfin

(yderst beveget) Mand uden lige! hans Udelmodighed trykker mig til Jorden! — Jeg har ingen Ord, og kan ingen finde — kunde han see mit Hjerte, min Taknemlighed — —

Herzmann.

Ingen Tak flere Kone, den sande Taknemlighed boer i Hjertet, og den er stum. — Gud være Tak den anden April har dog stiftet adskilligt godt. Fornemmelig har den overbevist de stolte Britter og hele Europa, at vi Danske ikke frygter os for Dievelen selv, og forlader os ikke smaae, for vi viger et Haarbred! og hendes og hendes Barns Lykkeharden gjort — uden dette Forsald kunde maaske hendes Mand endnu have levet, men det havde dog ingen Lykke været da han dog engang maatte døe. (til Barnet) Og af dig Kammerat, forlanger jeg ingen anden Tak, end, hvis Gud ikke forlener mig den Naade at døe for Fædrelandet — at du da vil trykke den gamle bleferte Matros af anden April sine Dine til —

Johannes.

Du maae ikke døe! —

Belendorfin.

Gud lade ham lange leve, og belønne ham sin Menneſte og Fædrelandsſtærkſted!

Herzmann.

Gud lade mig døe for Fædrelandet, saa er jeg belønnet for Alt! Nu lystig! endnuet Glas Vin (Skænker) og saa til Testamentet. — Procuratoren skal saa forcaudolere og clausolere min sidste Villie, at Dievelen selv med samt hans galle Ollemoer ikke skal kunde opløse den, nu lad os drikke! —

(syrger)

Ved Fred og Roe og Enighed
henslynde Eder Livet.

De Danske er til Strid bered
de ei for Fiender bærer. —

Hurra! Hurra!

Hurra! Hurra!

Christian og Frederich skal leve!

NB. Dette Vers bliver sunget efter foregaaende Musik, og i Stedet for de sidste 8 Takter, hvor Herzmann drikker og synger med Hatten, indfalder Rusch af Trompeter og Pauker — under hvilket Gardinet falder.

Ende.



Læs mere om projektet på:

www.kb.dk/EOD

www.books2ebooks.eu

Om EOD-projektet

“eBooks on Demand” (EOD) – på dansk “eBøger on Demand” – er et europæisk samarbejdsprojektet, der blev indledt i 2006. Det omfatter 14 national- og universitetsbiblioteker fra hele Europa og finansieringen sker bl.a. via EU.

Projektet har gjort det muligt for brugere af Det Kongelige Bibliotek at bestille ældre bøger som eBøger på nettet via REX. På længere sigt vil brugere på denne måde få adgang til millioner af bøger på nettet fra europæiske biblioteker leveret i digital form som søgbare PDF-filer – såkaldte eBøger.